

Jsem extrémně pozitivní a pracovitý

Díky své profesi i popularitě znáte mikrofon z obou stran. Cítíte se líp v roli toho, kdo otázky klade, nebo toho, kdo na ně odpovídá.

Jednoznačně se raději ptám. Když je člověk pozván do pořadu v televizi nebo v rádiu, měl by být vtipný, stručný a každou odpověď vypointovat. Já někdy do témat trochu zabředávám a zbytečně filozofuju.

Vaše pole působnosti je široké, i pokud jde o čas vysílání. Moderoval jste ranní Studio 6, Noční Mikroforum, uvádíte večerní Sportovní noviny, komentujete přenosy nejen české, ale i americké národní basketbalové ligy (NBA), která se hraje nad ránem. Který čas je pro vás nejlepší? Každý.

Nemáte hodiny, kdy jste v lepší formě, lépe se soustředíte?

Opravdu ne. Dokážu se na moderování i komentování tak dobře připravit, že je mi v zásadě jedno, v kterou denní či noční dobu se odehrávají. Kromě toho, co jste zmínila, moderuju i různé komerční akce a plesy. Nebo bankovní konference, které probíhají po celý den, začínají třeba v devět ráno a končí v šest večer. Člověk se musí soustředit neustále.

Zrovna včera jsem celý den moderoval akci jednoho z předních výrobců počítačů a pak od dvou v noci zápas NBA. Domů jsem přijel v šest ráno, na chvíli se lehnul, dal jsem si budíka na půl devátou, abych ještě stihl něco zařídit, a teď je jedenáct a sedíme tu spolu. Ale mně to nevadí, dokonce mám pocit, že se můj výkon v průběhu dne zlepšuje. Jsem absolutní workoholik nastavený na výkon.

A taky mám spoustu energie, protože se intenzivně starám o svoje tělo. Vím, jak sám se sebou pracovat, a tím pádem mám spoustu energie.

K takové výjimečné aktivitě a pracovitosti vás doma vedli od dětství?

Honza je sympaták. Žije zdravě, je aktivní, plný energie. Miluje sport, svou rodinu i práci. Všechno dělá s úsměvem a naplno. Je vtipný a neustále dobře naladěný... Že by byl dokonalý? | Daniela Prokopová

Jako kluk jsem byl neuvěřitelně neposedný. Kdyby se tehdy děti diagnostikovaly na ADHD (porucha pozornosti s hyperaktivitou – pozn. red.), mám ho jako „vyšíté“. (směje se) A celý život miluju sport. Sportovní aktivity můžou někoho unavovat, ale mě totálně nabíjejí, takže jsem pořád něco dělal, někde jsem běhal. Taky jsem byl vždycky extrémně soutěživý. Což mi vydrželo dodneška a je to takový můj hnací motor, díky kterému toho hodně zvládnou. Druhým mým motorem je to, že jsem extrémně pozitivní člověk.

Vedla vaše hyperaktivita k tomu, že jste byl ve škole premiant?

Ve škole jsem měl vždycky vyznamenání. Kromě sedmé třídy, kdy mi fyzikář dal trojku. To pro mě bylo extrémní zklamání, pro-

Vizitka

- Narodil se 25. 3. 1982 v Praze.
- Získal titul bakaláře na katedře žurnalistiky Filozofické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci.
- V r. 2001 se stal externím spolupracovníkem Redakce sportu České televize.
- Moderoval sportovní zprávy v Dobrém ránu, Studiu 6 a na ČT24.
- V r. 2012 začal moderovat Branky, body, vteřiny.
- Od začátku loňského roku působí v TV Nova, kde moderuje večerní zpravodajskou relaci Sportovní noviny a komentuje basketbal.
- Během celé své kariéry komentuje zápasy Národní basketbalové ligy, Euroligy, americké NBA i utkání národního týmu.
- Kromě sportovních moderuje také kulturní a společenské akce a bankovní konference.
- S manželkou Evou (46) má syna Bastiena (12) a dceru Lauru (8). Společně vychovávají i Evinu dceru Nikolu (19).

tože jsem se opravdu učil. Zároveň jsem dostal dvojku z hudebky. A to jsem od šesti let hrál na klavír a můj táta je hudební skladatel! Dodneška tyhle dvě známky беру jako největší křivdy v mém životě. Úplně to změnilo můj pohled na učitele.

Jinak jsem měl jedničky, ale nikdy jsem nebyl talent od pána boha. Což mi zůstalo i v práci. Některé věci mi nejsou dány, ale jsem extrémně pracovitý. Myslím si, že všechno, co umím, je opravdu těžce odpracované.

Jestli jsem na něco měl talent, tak to byl sport. V šesti letech jsem začal hrát závodně tenis, v deseti si mě vybral lovec fotbalových talentů a pak mě vzali i na basketbal. Všechno mi šlo hned. Jenže sportem jsem se nikdy nechtěl živit.

Začínám mít pocit, že jste dokonalý. Máte taky nějakou špatnou vlastnost?

Řadu. Mám zavolat manželku, aby vám je vyjmenovala? (směje se)

Za prvé jsem cholerický..., i když to vlastně za špatnou vlastnost ani nepovažuji. Někdy jsem náladový a často „vypínám“, to znamená, že přepnu – jak já tomu říkám – do autistického módu a nevnímám okolí. Je to dáno tím extrémním nasazením.

Myslím, že tohle „vypínání“ zná u svých mužů většina žen... Je známo, že muži jsou schopni nemyslet na nic. To ženy nedokážou.

Přesně tak, mám chvíle, kdy nemyslím na nic. Proto rád běhám dlouhé tratě. Běžím dvacet kilometrů a mozek mám vypnutý. A chodím na ryby, rád jen tak sedím a dívám se na vodu. I když tam se pak už někdy ozý-

vá moje ADHD já, které říká: „Už pojď něco dělat!“ A moje racionální já na to: „Šel jsi lovit kapry, to je o čekání.“ ADHD já: „Ale už sedíš moc dlouho...“ Trochu sám se sebou bojuju. (směje se)

A jakou mám ještě špatnou vlastnost? Závistivý, myslím, nejsem díky tomu – a to chci zaklepat –, že mám skvělou ženu, zdravé děti, máme se dobře. Od svých rodičů jsem dostal úžasnou radu, abych si hleděl svého. Takže si hledím svého a učím to i svoje děti, kterým vštěpuju, aby se soustředily na sebe a neřešily ostatní.

A taky jsem na vašich sociálních sítích viděl, že doma ještě navíc pečete!

Pečení zbožňuju, to je fakt. Pečivo sice nepéču, ale pečeme s dětmi a je to relax a zábava.

Napečete rohlíky a chleba a pak je nejíte?

Je to tak. Mám sám k sobě poněkud zvláštní přístup. Snažím se vyhýbat chemii, éčkům, mikroplastům. V roce 2018 jsem z jídelníčku úplně vyřadil pečivo, cukr, smažená jídla i přílohy. Z masa jím jenom kuřecí, ryby a mořské plody. V podstatě si vystačím se zeleninou, ořechy a filtrovanou vodou. V tomhle ohledu jsem trochu blázen. Problém je, že miluju ten chleba. Takže asi před půl rokem jsem založil kvásek a začal péct domácí kváskový chleba, protože ten jediný je zdravý. Bohužel se mi ještě ani jednou nepovedl. (směje se)

Zmínil jste děti. Máte na ně vůbec čas?

Snažím se s nimi být každou volnou chvíli. Nechci, aby mi za pár let řekly, že jsem jim sice koupil spoustu věcí, ale netrávil jsem s nimi čas. U Nikči už to není o každodenních aktivitách, ale občas zajdeme třeba na pivo a popovídáme si. S Laurinkou jsem byl zrovna teď na výletě, s Bášou tři dny na rybách. A každý den je ráno vozím do školy. Nehledě na to, že sice jsem workoholik, ale spoustu věcí můžu dělat z domova, takže se s nimi vidím.

V životě jste zkusil různé sporty. Proč jste si ke komentování nakonec vybral basketbal?

To vlastně nikdo neví. Ani já. A je to zvláštní, protože jsem byl vždycky malý a hubený, neměl jsem předpoklady být dobrý ve sportu, který je hrou vysokých a silných lidí. Jako kluk jsem navštěvoval spoustu kroužků, hrál jsem tenis, stolní tenis, zkoušel hip-hopové i společenské tance – ty tedy hlavně proto, že tam chodily hezké holky. (směje se) Ale vždycky vpoledvečer jsem si našel čas se podívat na pořad Sportisimo, který byl zaměřený na záznamy utkání NBA a dalších sportů. Tehdy mě ten basket chytnul. Těžko říct proč. V rodině to nemáme, naši sice sportovali, ale vždycky jen rekreačně. Máma

**Sportovní
noviny
zpravodajství
PO-NE 20.10
NOVA**

SVŮJ K SVĚMU. Podle Jana Smetany chce být Nova nejlepší mezi nejlepšími. Stejně jako on.

pracovala celý život ve zdravotnictví, táta je muzikant. Jen já propadl sportu a basketu. A to tak, že jsem si vyrobil basketbalový koš a zkoušel do něj v pokojičku házet pár do klubíčka smotaných ponožek. Pak přišel bratranec s tím, že se dělá nábor dětí do basketbalového oddílu, a už to bylo. Vzal mě a já měl od té doby míč pořád u sebe, neustále jsem dribloval. Byl jsem ochotný tomu věnovat klidně deset hodin denně.

Pamatujete si na první basketbalový zápas, který jste odkomentoval?

Pamatuju. Vždycky říkám, že to bylo to nejdelší ticho v dějinách sportovních přenosů. (směje se) Bylo to skoro přesně před dvaceti lety. V roce 2006 vznikl kanál ČT4 Sport a české basketbalistky hrály v Brně s Belgií. Komentátor Jakub Bažant mi dal šanci a přizval mě k tomu. Dohoda byla, že pět minut komentuje on, pět já, a tak se budeme střídát. Dopředu jsem si udělal detailní přípravu, která měla dvaatřicet stránek, bylo tam vše o historii Belgie, belgického basketbalu, každé hráčky, prostě všechno. Pak do mě během zápasu Jakub Bažant drknul, že už je řada na mně. A já v momentě zjistil, že na to dívat se do přípravy není vůbec čas. Basket je neskutečně rychlý sport a vy prostě musíte hlavně číst hru. Tak jsem něco povídal, i když to bylo dost hloupé.

Ale vzal jsem si z toho to pozitivní – přišel za mnou tehdejší trenér národního družstva Lubor Blažek a říkal, že mě slyšela jeho žena, která je velmi kritická, a přišlo jí to docela dobré. Pak mě v televizi zastavil fotbalový komentátor Míra Bosák a pravil, že se sice ještě mám kam posouvat, ale ať u toho určitě zůstanu. A Ota Černý, tehdejší šéf sportovní redakce ČT, který byl velmi svérázný a pro sprosté slovo nešel daleko, použil svo-

ji typickou hlášku: „Bylo to blbý, mladej, ale pokračuj v tom.“ To, že mě takoví lidé svým způsobem podpořili, byl pro mě impulz, abych se do toho ještě víc položil. Sledoval jsem stovky zápasů, vytvářel svůj styl komentování tak, abych nikoho nekopíroval, zcela jsem tomu propadl.

Děláte věci na sto procent, že?

Tak to mám. Málokdy něco odfláknu, a když už se mi to stane, třeba při domácím úklidu nebo práci na zahradě, trápí mě to a myslím na to, že bych to měl dotáhnout.

Hokejový komentátor Robert Záruba mi tvrdil, že není fanouškem žádného týmu, protože potřebuje být za mikrofonem objektivní. Mně se to moc nezdá. Když jste duší sportovec, musíte přece někomu fandit, ne?

Myslím, že komentátor může fandit českému národnímu, to je dokonce i žádoucí. A chtěl bych vidět toho, kdo by komentoval zápas, utkání nebo závod české repre nebo jednotlivce a nefandil mu. Jinak nevím, jestli musí být komentátor vyloženě objektivní, ale asi by nemělo být poznat, kterému týmu to přeje víc. Především třeba při fotbalovém derby Sparta – Slavie. (směje se)

Právě tam byste vy byl nestranný jen těžko, když jste vyrostl na Letné.

Nikdy jsem se netajil tím, že jsem kluk z Letné, a tím pádem je mi Sparta blíž. Ale pokud jde o basketbal, oblíbený klub asi taky nemám. V každém českém ligovém klubu totiž někoho znám, v každém si se spoustou lidí tykám, v každém mám někoho, komu to přeju. Nehledě na to, že když tady máme basketbalový Nymburk, který je o několik úrovní nad ostatními kluby a posledních

dvacet let zcela dominuje, tak je asi úplně jedno, kdo komu fandí.

Vloni jste po dvaceti letech přešel z veřejnoprávní televize na komerční Novu. Bylo jedním z důvodů to, že tam můžete víc projevoval právě emoce?

Když jsem dospěl k tomu, že jsou mé dny v ČT naplněné, nalil jsem si červené víno, zavřel oči a ptal se sám sebe, co bych chtěl dělat. Dospěl jsem k tomu, že bych chtěl poznat, jak to dělají na Nově. Mě totiž fascinují úspěšní lidé a firmy. A Nova nejen že je úspěšná firma, je to fenomén. V průběhu let čelila kritice, že je moc bulvární, má pochybné zpravodajství, nemá kvalitní novináře. Ale její zpravodajství už třicet let sledují miliony diváků, Nova hraje důležitou roli ve světě komerčních médií. A to je třeba respektovat. Je absolutně neuvěřitelné, že dokázala vybudovat šest sportovních kanálů. A k tomu má v současnosti skvělé komentátory, kteří jsou šikovní, talentovaní, kreativní a dokážou pracovat i se sociálními sítěmi. Na Nově jsem rok a půl a s plnou vážností říkám, že mými kolegy jsou špičkoví lidé, a to mluvím o všech postech. Nova je vizi onářsky mnohem dál než ostatní televize, respektuje trendy a já tam poznal řadu perfektních a nesmírně kvalitních lidí. A především je Nova odhodlaná být jedničkou a je plná kuráže! Někdy si říkám, že jsem měl z České televize odejít dřív...

V ČT jsem byl v době, kterou považuju za zlatou éru. To bylo řekněme od roku 2006 do covidu. Tehdy měla ČT odvážnou dramaturgii, a to mě na ní bavilo. Ota Černý se nás vždycky zastal. A mě podporoval v tom, jak jsem komentoval, pomáhal mi se realizovat. Dneska je ČT víc opatrná a bohužel trochu ustrašená z různých tlaků. A toho jsem nechtěl být součástí. Působil jsem tam ještě v době, kdy byla legrace i v tom zpravodajství. Vždycky jsem říkal: „Úsměv není trestný čin, když tu zprávu tak vnímám, nebojím se usmát, jsem to přece já.“ Pro tohle tam už není moc pochopení a ani už tam k úsměvu není moc důvodů. Teď je v pozici toho odvažného hráče Nova, která nás nutí být kreativní, vyvíjí tlak, abychom pátrali po nových informacích, přicházeli s neotřelými tématy a divákům je předávali neotřelým způsobem. A – s nadsázkou řečeno – abychom komunikovali přesně tak, jak nás to kdysi učil Ota Černý, který říkal: „Mluvte tak, jak si povídají chlapi v hospodách.“

Takže jste na Nově spokojený.

Jsem extrémně spokojený. Nova chce být nejlepší mezi nejlepšími. Stejně jako já. Mám obrovskou chuť, dostal jsem novou motivaci do další práce a chodím tam moc rád. Navíc se domů vracím plný pozitivní energie. ■